

אחד הוא הקו

(מכתב מיענקלה)

שלום רב לכם חברים!

אין בפי מלים להודות לכם, חברים, על הבקורים והמתנות שקבלתי מכם. ראיתי כמעט את כל המשק, הרבה חברים צעירים ומבוגרים, ושמחתי מאד באותם הימים על בקורכם. לפעמים זה התבטא בהתרגשות יתרה בזמן הביקור. אבל הרי תכירו אותי שאני מתרגש, וביחוד בפני חברים כ"כ קרובים, שבאמת מזמן כבר רציתי לראותם.

למרות ששוחחנו כמעט ולא כלום, אך אני קראתי בעיניכם הרבה מאד. ראיתי בכם הרבה השתתפות והתענינות במצבי. אני לכשעצמי רואה את עצמי כאילו בחיים רגילים. אחד הקו הנמשך מחיי בעירתי, דרך ביה"ס "תרבות", "החלוץ-הצעיר", יגור, חניטה ועכו... לדעתי, אנשי משק צריכים ללמוד להתייחס ברגילות לאסיריהם. צריך להתרגל, שישנם גם "אסירים בדרך". כמובן, שיש לדאוג, כמו שדואגים לכל חבר, אך לא להתרגש כל כך. אינני יודע, אם הצלחתי להביע לכם את התרשמותי...

אצלי אין הרבה חדשות. הימים הם כמעט דומים אחד למשנהו, ובכל זאת בחיי יום יום יש גם כאן מקרים, אשר יש להתעניין בהם ולשוחח עליהם.

אני מוכרח לסיים את מכתבי זה, כי "עומדים לי על הראש" בשביל למסור אותו. תסלחו לי, לכן, על האי-שלימות בבטוי. אולי אתקן בפעם הבאה את החסר. היו בריאים ושלוים מהמלוח אתכם.

דרישת שלום לחון מכל האסירים. ("חזן" לחג בפעם הזאת היה חברנו ברדיצ'בסקי)

(מתוך ספר יגור)